

Arrest

nr. 349 563 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers die verklaren afkomstig te zijn uit Albanië, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 25 november 2025 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 12 mei 2024, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 3 december 2025 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met hun verklaringen en de documenten aangebracht in het kader van hun beschermingsverzoeken, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoekers vrezen dat bij terugkeer naar Albanië het conflict met hun families opnieuw erger zal worden.

2.1. De commissaris-generaal meent dat niet aangenomen kan worden dat verzoekers daadwerkelijk verwikkeld zijn in een conflict met hun families.

2.1.1. Vooreerst hekelen verzoekers de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het door verzoekers voorgehouden schietincident waarbij verzoeker in maart 2018 zou zijn neergeschoten door de familie van zijn vrouw niet aannemelijk wordt bevonden.

De commissaris-generaal motiveert omstandig dat de vaststelling dat verzoeker, zelfs gevraagd naar concrete problemen, geheel naliet het schietincident te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit incident, te meer daar het tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots de kern van zijn relaas vormt. Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat het interview kort was, dat verzoeker “kapot moe” was en ervan uitging dat het belangrijkste interview achteraf zou volgen. Dat de commissaris-generaal deze verklaring die verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud miskent, kan niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing meent de commissaris-generaal terecht dat deze elementen zijn vaststellingen niet kunnen vergoelijken. Er mag inderdaad redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate belangrijk incident steeds zou vermelden wanneer in het kader van deze procedure wordt gepeild naar zijn vluchtmotieven, laat staan naar zijn persoonlijke of concrete problemen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde. Verzoekers’ betoog dat verzoeker “kapot moe” was, dat het interview kort en beperkt zou zijn geweest, dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreid over het schietincident vertelde, dat ook verzoekster het jarenlange conflict bevestigde en het schietincident op hetzelfde moment situeerde, biedt geen soelaas. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het eveneens zijn verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit nagelaten.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoekers de vraagstelling als verweer trachten in te roepen voor het gegeven dat verzoekster de verwondingen door de geweerschoten slechts op één plaats op het lichaam van verzoeker lokaliseert terwijl hij op drie verschillende plaatsen werd geraakt. Ook hierover kon volledige, gedetailleerde en correcte informatie van verzoekster worden verwacht, minstens kan dit, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, opvallend worden genoemd.

Vervolgens richten verzoekers hun pijlen op de motieven van de bestreden beslissingen waarin wordt vastgesteld dat hun verklaringen over de nasleep van het vermeende schietincident meermaals tegenstrijdig zijn: "Ten eerste geeft u duidelijk aan dat u slechts één keer naar het politiekantoor ging (CGVS (a), p. 11-13, 15), terwijl uw vrouw stelt dat u nog een tweede keer ging om u te informeren over uw aangifte (CGVS (b), p. 9). Ten tweede geeft u zelf aan dat u helemaal niet aanwezig was op de begrafenis van de vader van uw vrouw (CGVS (a), p. 11, 15-16) - enkele jaren na het vermeende schietincident (CGVS (a), p. 15; CGVS (b), p. 4) -, terwijl uw vrouw stelt dat u wel kort aanwezig was om het lichaam te groeten (CGVS (b), p. 11). Het gegeven dat jullie verklaringen op deze twee punten onverenigbaar zijn met elkaar, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

- Jullie leggen geen enkel stuk neer om de geloofwaardigheid van het vermeende schietincident te ondersteunen. Hierdoor zijn jullie verklaringen daaromtrent slechts blote beweringen, hetgeen bovenstaande vaststellingen des te pertinent maakt. De vaststelling dat jullie ongeloofwaardige verklaringen afleggen over het belangrijkste incident dat jullie zouden mee hebben gemaakt haalt het geloof in de voorgehouden familievete onderuit."

Verzoekers lijken zich in hun verzoekschrift in allerlei bochten te wringen teneinde aan te tonen dat de verklaringen in elkaars verlengde liggen. Het volstaat echter niet de verklaringen te hernemen in een poging deze in een ander daglicht te plaatsen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken voor te houden, is het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Er kan van verzoekers in alle redelijkheid worden verwacht dat zij van bij aanvang volledige en eensluidende verklaringen afleggen over de feiten die hiermee verband houden.

De pogingen van verzoekers om de vastgestelde tegenstrijdigheden afzonderlijk te verklaren, kunnen niet overtuigen. Dit is evenmin het geval waar zij verklaringen herhalen waaruit naar hun mening zou blijken dat het schietincident geen geïsoleerd element vormt, maar integraal deel uitmaakt van een langdurige familiale vijandigheid en dat wordt gevreesd dat het erger zal worden. De motivering dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo ook waar wordt opgemerkt dat geen enkel stuk wordt neergelegd om de geloofwaardigheid van het vermeende schietincident te ondersteunen, dit nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen voor dit gebrek. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebreken op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Verzoekers slagen er niet in anders te doen denken.

2.1.2. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekers' verklaringen over het incident tussen verzoeker zijn moeder en verzoekster, waarbij verzoekster geduwd en gevallen zou zijn, slechts steunen op blote beweringen. Hij meent tevens dat hoe dan ook een occasionele familieruzie, zelfs wanneer er sprake zou zijn van een duw, op zich niet kan worden gezien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw kunnen het herhalen van de afgelegde verklaringen, zoals verzoekers doen in het verzoekschrift, deze vaststelling niet weerleggen. Dat uit hun verklaringen naar hun mening zou blijken dat het duwincident kadert in de voortdurende familiale vijandigheid en zij een escalatie vreesden, werpt evenmin een ander licht op deze bevindingen. De commissaris-generaal stelt tevens pertinent vast: "Bovendien haalden u noch uw vrouw dit incident aan tijdens jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl uw vrouw specifiek gevraagd werd naar concrete problemen die zij door jullie familiale problemen ondervond (Vragenlijst CGVS M. I., d.d. 04/11/2025, vraag 3.5; Vragenlijst CGVS Z. I., d.d. 04/11/2025, vraag 3.5). Dat jullie dit incident niet vermeldde terwijl er daarnaar gepeild werd bij de DVZ haalt het geloof in dit incident ernstig onderuit." Zoals hoger reeds aangestipt, mag van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kunnen verzoekers zich hier niet achter verschuilen om het niet vermelden van bepaalde elementen of feiten goed te praten.

2.1.3. Verder kronkelen verzoekers zich opnieuw doorheen verklaringen naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij telkens terugkeerden naar Albanië en in Tirana dermate lang konden verblijven zonder ernstige, geloofwaardige problemen met hun families, in een poging de context te scheppen. Hun houding strookt echter geenszins met het hebben van een gegronde vrees voor hun families. Verzoekers' uitvoerig betoog omtrent hun terugkeer brengt de vaststellingen niet aan het wankelen.

2.1.4. De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht dat de vaststellingen doen besluiten dat er niet aangenomen kan worden dat verzoekers daadwerkelijk verwickeld zijn in een conflict met hun families. Zoals hoger geduid, dient de motivering als geheel te worden gelezen en is het het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebreken op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Geen van de vaststellingen in de aangevochten beslissingen hebben betrekking op details, maar wel op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas en verzoekers slagen er met hun verweer niet in hier een ander licht op te werpen.

2.2. Hoe dan ook kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekers hun vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen betoog van verzoekers waarin zij onder meer verwijzen naar nodige hervormingen en corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch kan het de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekers zich toegang kunnen verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het betoog van verzoekers is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Albanese overheid voor bescherming.

In dit verband wordt er in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

“(…) Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet heeft gedaan:

- U geeft enerzijds aan dat u zelf uw verklaringen opschreef op het politiekantoor (CGVS (a), p. 11, 12), maar stelt u anderzijds dat deze verklaringen werden genoteerd door een agent (CGVS (a), p. 12, 13). Deze tegenstrijdigheid, samen met de reeds besproken tegenstrijdigheid met uw partners verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de aangifte.
- U kan zonder meer niet gevolgd worden waar u beweert dat de politie u niet wilde helpen, daar u dit louter baseert op een informeel gesprek met een wijkinspecteur en op het gegeven dat u niet opnieuw werd opgeroepen om een tweede keer verklaringen af te leggen (CGVS (a), p. 12, 13). Het is niet ernstig dat u louter op basis daarvan tot die conclusie zou komen.
- Als men uw verhaal zou volgen, bent u slechts één keer naar het politiekantoor geweest om aangifte te doen van het schietincident. U bent daarna, behalve een informeel gesprek met een wijkinspecteur die een vriend van u kende (CGVS (a), p. 13), niet meer gaan informeren over de stand van zaken van uw aangifte (CGVS (a), p. 11, 12) en u hebt zelfs niet meer gebeld naar de politie daaromtrent (CGVS (a), p. 13).
- U hebt niet geprobeerd bij een ander politiekantoor hulp te zoeken (CGVS (a), p. 13).
- U hebt niet geprobeerd om het door u voorgehouden gebrekkig optreden vanwege de politie aan te kaarten bij andere instanties (CGVS (a), p. 15).
- U hebt, voor zover u daadwerkelijk aangifte zou gaan doen zijn, erg weinig moeite gedaan om uw verhaal kracht bij te zetten. Zo hebt u blijkbaar geen enkele vorm van bewijs aangebracht (CGVS (a), p. 11, 13) en hebt u zelfs niet vermeld dat uw vriend getuige was van het schietincident, terwijl die vriend buiten het politiekantoor op u stond te wachten (CGVS (a), p. 13).
- Uw stelling dat de politie corrupt is, is slechts een blote bewering die u weinig tot niet concreet kan maken, los van enkele algemene voorbeelden die – de geloofwaardigheid ervan in het midden gelaten – geen betrekking hebben op u persoonlijk (CGVS (a), p. 13-14).
- Het incident waarbij uw moeder uw vrouw verwondde hebben u en uw echtgenote niet gemeld bij de Albanese politie (CGVS (a), p.11,12,13; CGVS (b), p.10).”

Verzoekers slagen er met hun uitvoerig betoog niet in deze pertinente vaststellingen te weerleggen. Zij menen wederom dat geen rekening wordt gehouden met hun concrete verklaringen over de poging tot aangifte van verzoeker en de manier waarop die aanvraag volgens hem behandeld werd. Nog daargelaten de geloofwaardigheid van de aangifte en de opzettelijke verwijdering ervan, kunnen hun beperkte inspanningen om de stand van zaken van de aangifte op te volgen niet overtuigen en kan evenmin uit verzoekers hun verklaringen blijken dat zij verdere stappen hebben ondernomen om de handelwijze van de politie aan te klagen indien zij het er niet mee eens waren. Nog in de mate dat kan worden aangenomen dat verzoeker klacht indiende, maken verzoekers niet aannemelijk een verdere poging te hebben ondernomen om elders, bijkomende of andere bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen, noch zich hierover te informeren. Hun betoog kan het gebrek aan verdere stappen niet verschonen. Zij herhalen hun verklaringen en geven aan het niet eens te zijn, doch zij reiken noch concrete, noch overtuigende argumenten aan die anders doen denken. Verzoekers maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden te hebben uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Evenmin werpt verzoekers' betoog een ander licht op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het incident waarbij verzoeker zijn moeder verzoekster verwondde door verzoekers niet werd gemeld bij de Albanese politie. Angst voor escalatie kan het gebrek aan een beroep op nationale bescherming niet goedpraten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekers komen voorts naast herhalingen en verschoningspogingen niet verder dan een algemeen betoog dat de door de commissaris-generaal geschetste situatie niet beantwoordt aan de werkelijkheid, dat alles te koop en in iedereen omkoopbaar is, en zij voegen algemene voorbeelden van corruptie toe. Verzoekers kunnen zich hier echter niet achter verschuilen. Gelet op voormelde vaststellingen maken zij niet aannemelijk

dat zij geen toegang hadden tot en geen beroep konden doen op de Albanese politie en autoriteiten. Hun algemeen betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken berust niet op doorgedreven, ernstige en persoonlijke pogingen om nationale bescherming tegen hun families te bekomen. Een louter algemeen betoog volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit het voorgaande blijkt dat nationale bescherming voorhanden is in Albanië en dat verzoekers niet aantonen dat zij alle mogelijke en redelijk van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst ten volle hebben benut, laat staan hebben uitgeput.

Verzoekers overtuigen niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen niet concreet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3. Verzoekers gaan niet op volgende motieven van de bestreden beslissingen:

“Waar u en uw partner de algemene onveiligheid (voor jullie kinderen) in Albanië als vrees aanhalen, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat jullie deze vrees op geen enkele wijze concretiseren en onderbouwen. Jullie verwijzen slechts naar medestudenten die een mes mee zouden nemen naar school, maar maken door deze algemene verwijzing geenszins in concreto aannemelijk dat jullie kinderen om deze reden een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen (CGVS (a), p.11-12; CGVS (b), p.11).”

Minstens brengen verzoekers geen concrete en dienstige argumenten bij die hier een ander licht op werpen. Deze motieven blijven dan ook overeind.

2.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Voormelde wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers stellen dat hierin ten onrechte wordt geargumenteed dat zij de problemen met hun families waarin zij zijn verwickeld niet hebben aangetoond. Verweerder verwijt hen een aantal tegenstrijdigheden in hun asielrelaas die er in werkelijkheid geen zijn; zij “kronkelen” dus niet in hun verklaringen, zoals in de beschikking ten onrechte wordt gesteld. Het gegeven dat zij “het schietincident” aanvankelijk niet hebben vermeld, is een omissie maar geen tegenstrijdigheid. Verzoekers tonen aan dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden d.m.v. de documenten betreffende de verwondingen aan verzoekers voet. Voor hun problemen hebben verzoekers wel degelijk geprobeerd om in Albanië een beroep te doen op politiebescherming, en wel via een wijkagent die was bevriend met een kennis van verzoeker. Verzoekers vinden het ook logisch dat geen klacht werd ingediend betreffende het incident met hun (schoon)moeder aangezien dit een intrafamiliaal probleem betrof dat zij dus binnen hun families hebben proberen regelen. Het kan hen ook niet worden verweten dat zij zich niet hebben gewend tot een ander politiebureau of geen bescherming “hogerop” hebben gezocht, aangezien men daarvoor dient te beschikken over financiële middelen die zij niet hebben. Voor het overige volharden verzoekers in hun verzoekschrift. Hiernaar gevraagd, wensen zij enkel nog te benadrukken dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië daar nergens terecht zullen kunnen.”

5. Verzoekers brengen, met voormeld algemeen betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 februari 2026.

5.1. Verzoekers erkennen uitdrukkelijk dat zij het schietincident in maart 2018 niet hebben vermeld tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit net een essentieel element is dat de kern van hun relaas raakt. Dat zij dit ter zitting als een “omissie” omschrijven, neemt niet weg dat van hen kon worden verwacht dat zij dit incident meteen van in het begin zouden hebben vermeld, wat zij dus niet deden en waarvoor zij geen afdoende, laat staan aannemelijke uitleg geven. De Raad verwijst hiervoor naar wat hierover in de beschikking wordt uiteengezet in punt 2.1.1 en stelt vast dat verzoekers die vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

De uitleg ter zitting dat hen door verweerder een aantal tegenstrijdigheden worden verweten die er in werkelijkheid geen zouden zijn, is niet ernstig en werpt hoe dan ook geen ander licht op de vaststelling dat verzoekers niet alleen nalieten om uitermate belangrijke informatie totaal onvermeld te laten op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals al uitvoerig werd toegelicht, maar dat daarenboven op een aantal punten de verklaringen van verzoeker en verzoekster totaal niet verzoenbaar zijn, zoals reeds werd opgemerkt en waarbij o.a. kan worden gewezen op het feit dat waar volgens verzoekster verzoeker kort aanwezig was op de begrafenis van haar vader, verzoeker zelf geheel in strijd hiermee op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat hij toen helemaal niet aanwezig was. Met hun algemene beschouwingen ter zitting ontkrachten noch weerleggen verzoekers de verschillende vastgestelde incoherenties en inconsistenties en bieden zij er geen aannemelijke verklaring voor. Deze vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met verzoekers' vertrek uit hun land van herkomst.

Waar verzoekers ter zitting aanvoeren dat zij bepaalde zaken aantonen door documenten betreffende de verwondingen aan verzoekers voet, gaan zij er opvallend genoeg aan voorbij dat zij geen dergelijke documenten neerleggen, en daarentegen eerder steeds hebben verklaard dat zij tijdens hun beschermingsverzoek in Duitsland medische documenten neerlegden omtrent verzoekers schotwonden maar dat zij deze nadien niet meer hebben teruggekregen. Ook in hun verzoekschrift wijzen verzoekers hier meermaals op, als uitleg waarom zij geen documenten neerleggen ter staving van het schietincident. Dat verzoekers zichzelf met hun uitleg op zitting zo tegenspreken, ondermijnt verder hun geloofwaardigheid.

De Raad beklemt toont nogmaals dat, zoals in de beschikking al meermaals werd aangegeven, het geheel van de vaststellingen is, waaronder het feit dat bepaalde van verzoekers' verklaringen inconsistent en incoherent zijn, op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde familieconflicten wordt besloten.

5.2. Hoe dan ook, zelfs indien er toch geloof aan wordt gehecht, tonen verzoekers niet aan dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, zoals reeds werd vastgesteld en toegelicht in de beschikking, vaststellingen waaraan verzoekers geen afbreuk doen.

De uitleg van verzoekers ter zitting dat zij het logisch vinden dat geen klacht werd ingediend betreffende het incident met hun (schoon)moeder aangezien dit een intrafamiliaal probleem betrof dat zij dus binnen hun families hebben proberen te regelen, houdt geen steek en is allerm minst ernstig. Immers, ook het schietincident in maart 2018 waarvan verzoeker tijdens een ruzie met enkele familieleden van zijn vrouw, thans verzoekster, slachtoffer zou zijn geworden, kadert eveneens binnen de familiale sfeer en hiervan deden zij volgens hun verklaringen wel aangifte van bij de Albanese politie. Bovendien wijzen verzoekers er in hun verzoekschrift op dat “[b]eide partners [...] het duwincident dus niet [omschrijven] als een geïsoleerde ruzie, maar als een rechtstreeks gevolg van de voortdurende familiale vijandigheid”, waardoor aangezien het allemaal verband houdt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers net wel voor elk incident een beroep zouden doen op de Albanese politie. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Verzoekers geven zelf te kennen slechts in zeer beperkte mate een beroep te hebben gedaan op de Albanese autoriteiten en ook op dit punt liggen hun verklaringen onderling overigens niet op een lijn, maar wijken ze van elkaar af, zoals reeds werd vastgesteld. De uitleg op zitting dat het hen niet kan worden verweten dat zij zich niet hebben gewend tot een ander politiebureau of geen bescherming “hogerop” hebben gezocht, aangezien men daarvoor dient te beschikken over financiële middelen die zij niet hebben, overtuigt geenszins. Het houdt geen steek en verzoekers praten hier geenszins hun nalaten mee goed waarom zij nagenoeg geen inspanningen hebben gedaan om voor hun beweerdde problemen een beroep te doen op hun nationale autoriteiten, waarmee zij bovendien erkennen dat zij geenszins alle redelijkerwijze van hen te verwachten beschermingsmogelijkheden in Albanië hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekers tonen niet aan dat men om zich te kunnen wenden tot een ander politiebureau of bescherming hogerop over (voldoende) financiële middelen dient te beschikken, bij gebrek aan enige informatie ter staving hiervan, en uit de beschikbare landeninformatie blijkt daarentegen dat in Albanië voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand aanwezig zijn, een piste waar verzoekers klaarblijkelijk niet aan hebben gedacht in Albanië, laat staan dat ze er gebruik van hebben gemaakt. Zoals reeds werd vastgesteld, bieden verzoekers geenszins een aannemelijke uitleg voor het feit dat – hetgeen ze niet ontkennen maar veeleer erkennen en bevestigen – zij nagenoeg geen beroep hebben gedaan op de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië. Hetgeen desbetreffend eerder werd vastgesteld blijft, daar verzoekers het geenszins ontkrachten of weerleggen, onverminderd gehandhaafd.

Wat betreft de uitleg dat zij niet beschikken over financiële middelen kan overigens nog de kanttekening worden gemaakt dat verzoekers wel bleken te beschikken over voldoende financiële middelen om, net zoals eerder al in 2015, in 2021 met hun gezin naar Duitsland te reizen om nadien terug te keren naar Albanië en om in oktober 2025 naar België te komen.

5.3. Voor het overige beperken verzoekers zich op zitting tot het herhalen van eerdere verklaringen en het volharden in hun verzoekschrift, zonder nog enigszins concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking in te gaan.

Verzoekers brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geven verzoekers geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO